

שי שבח

עוזר השר / במיטה עם יוכבד

סגרת את יוכבד בבוידעם, שלא תתערב, שחם וחלילה לא תכתוב עלינו שורה. משוררת גדולה לשירה נפל בלקה לראות אותי כורעת מול דלת ביתה בכיוון היציאה.

למה אני תמיד מוצאת את עצמי על ריצפת המטבח הקרה?
הכי פוסט־מודרני מצדי להיאחז כך בהֶבְנֵיֶה התרבותית, כשאתה מזיין אותי בין הספרייה לשולחן הכתיבה.

יוכבד יודעת, שומעת, עמוק בבוידעם היא גונחת. אני מרגישה שהיא מקנאה, כל ערב אתה בוגד בה בחדר השינה שלה עם בחורה חדשה. היא רצתה, אבל לא התנגדה כשהחלפת למיטה של איקיאה לפני שנה. ככה זה כשאת תל אביבית בנשמה, מבינה את החובה לקבל את השינויים שמביאה עימה התקופה.
יוכבד היתה בודאי מארחת אותי יפה, מכבדת אותי בתה, יכולנו לדבר על שירה. בכל פעם שראשי התקרב לספרייה, סימנתי לעצמי כמה ספרים שהייתי שואלת ממנה בשמחה.

דיזינגוף פינת קינג ג'ורג', ממקום מחבואה, יוכבד מזמינה פיצה 1+1 מצידו השני של הרחוב, אחת בשבילנו, אחת בשבילה. ביקשה לחייב את הכרטיס שלך.

אמרת, "צריך להראות ליוכבד קצת גוד טיים". המזל נפל בחלקי. אתה נוקש שלוש פעמים על הדלת הקטנה, מבקש לוודא אם היא ערה, שולח אותה למְטָה לזרוק את הקרטונים של הפיצה בחדר האשפה. כשהיא חוזרת, אתה אומר לה שכבר ממש מאוחר, "גברת, תחזרי מחר". חצי שעה אחרי אתה מלא חרטה, יוצא לחדר המדרגות, היא כבר נרדמה. אתה מעיר את יוכבד; "רוצה לעבור לספה? הלילה את לא ישנה איתי במיטה".

יוכבד נושמת בכבדות בסלון, עכשיו אני מרגישה צורך להשתתף בערב לזכרה, לקרוא כמה שורות משירתה.

קצין הביטחון / שנעבור למיטה

שתי הבנות צופות בנו מלמעלה, לא מסיטות לרגע את מבטן. חייכתי אל אחת מהן בזמן שחיטטה באף בעזרת מטפחת.

"זה מפסטיבל הארוטיקה"

"מה?"

"התמונה שמעל הכיור. היא מפסטיבל הארוטיקה".

עזרתי לו להוריד את החולצה ומשכתי ממנו בזריזות את תחתוני הפסים החומים-כתומים. הגב שלי נדבק קצת לכיסוי הפלסטיק של רצפת המטבח והיא המשיכה להתבונן, תוחבת שנית את הממחטה לאפה.

"שנעבור למיטה?"

הוא משך אותי מהרצפה, עונה לעצמו על השאלה. נפרדתי ממנה לשלום בחיוך קל, היא לא גרעה ממני את המבט. נדמה היה שחברתה בוחנת אותו, זונה.

אבל מאז אותו פרק שפליסיטי עשתה סקס עם בחור מדהים על שולחן בסדנת ציור, חלמתי לשכב עם בחור בשם עילאי. לרגע שכחתי שאנחנו לא לבד.

"ראית את הפילים?"

עדר הפילים התקדם יחד איתנו לכיוון חדר השינה, הוא ליטף את אחד מהם כברכת שלום והחזיר את ידו אל צווארי. חשוב לו לחוש את החומר, את העור. אז נכון שהוא לא היה בלונדיני עם גוף מהמם כמו העילאי שלה, אבל זה שאני מצאתי היה בהחלט מספק עבור בחורה בחיים האמיתיים.

"היפופוטמים?"

"אני אוהבת היפופוטמים"

תוכי יחיד, בעל נוצות צבעוניות מהרגיל, עמד על השולחן הקטן, קרא לי לבוא. התעלמתי, עכשיו אני איתו שלא יפריע לי. אמנם אני הבאתי את התוכי, אבל לרגע לא חשבתי שהוא יפריע.

שתי הבנות החלו לרקוד בחדר, מפתות אותו להצטרף.

"יכולתי לעשות בהן מה שאני רוצה"

התוכי וההיפופוטם היו שם ולא יכולתי לריב איתו בפניהם.

"כמו שתי בובות ברבי", הוא הוסיף כבדרך אגב.

ידעתי שהוא לא יכול להתעלם מהריקוד שלהן. אז בכיתי.

התוכי המשיך לצווח ברקע, פתאום אמר לי "יש לו בחורות גם במקרר".

בכלל לא ידעתי שהוא תוכי מדבר.
 הוא חיבק אותי, מנסה בכל כוחו להפסיק את הבכי.
 "תגיד, איך מגיעות בחורות למקרר?"
 הוא צחק. שוב בכיתי.
 הבחורה המשיכה לחטט באף, "את זו ששפכה את החלב."
 "מה אמרת?"
 "שלא בוכים על חלב שנשפך"
 באמת באותו רגע הפסקתי לבכות ושאלתי אותו נחרצות אם יש מצב
 שהבחורות הולכות. "איזה בחורות?"
 יש פה עשרות בחורות שאורכות לו ומתנכרות לי מכל הפינות.
 אולי עדיף שאני אלך, חשבתי לעצמי.
 "אולי עדיף שתלכי", הוא אמר במקומי.

מהנדס תקשורת סלולרית / שר לי במיטה

אתה לובש תחתוני צבא לבנים, צ'ה גאורדה; ככה בא לי להגיד עכשיו, ביטוי
 שמו של הארגנטינאי הזה מתאים לי להשלמת המשפט. אולי אדפיס את תמונתך
 בדיו שחור על חולצת טריקו אדומה, תנסוך על פניך הבעת "אני נשבע", איך
 זה נשמע לך?
 בסוף יום עבודה ואחרי שיעור בשפה חדשה, אתה מספר לי דבר מה שמאוד
 חשוב לך ואני רואה רק גרגר אורז בקארי ירוק שנדבק לזקן הצרפתי שלך, הגבר
 של חיי. ישראלית וברזילאית יושבים במסעדה וייטנאמית בתחומי רפובליקת
 ויימאר לשעבר. המנות קבועות, הבית זמני. אנחנו לא עושים סקס.
 המלצר ההודי מחזיר לשולחן שלנו, מספר 4, את הפערים התרבותיים.
 קאסטה היא בכלל מלה בפורטוגזית, אתה ודאי מטמיע אותה היטב; האם אעלה
 אי פעם במעמדי בתפישתך אותנו? אתה מזמין אותי לרקוד ואנחנו מקיימים גן-
 עדן, אולי אדרוך על נעליך החדשות, לא נוכל להתקיים ללא החסר.
 אוהבת אותך בחושים נמוכים ואתה גבר תבוני, רואה את מה שאני רק
 שומעת. ממששת את גופך וחיי ורודים לנצח, הגבר של חיי. בחורה מאוד יפה
 אמרה לי בעבר שברזילאים הם שקר, לא אתן לך את ההזדמנות להוכיח אחרת.
 אנחנו לא עושים סקס.
 אתה מעיר אותי בצאתך מהמשרד, אני יודעת שזה אתה, מבלי להסתכל על
 הצג, זאת השעה שלך. הוא מתעורר ומסתכל בשעון הזוהר שבממיר הכבלים:

"ארבע לפנות בוקר, תעני, אולי משהו קרה". אני שומעת אותך מתחיל שיחה, יש בשורות טובות בקולך. "Sorry, am Morgen" אני משיבה ומיד מנתקת אותך. "שיחה מהחצי השני של הכדור," אני ממציאה וגבר שאני לא מכירה שר לי במיטה שני משפטים משיר על אהבה רחוקה ונרדם. אני עושה סקס עם אחרים.